

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D., spol. s r. o.** zastoupeného JUDr. Renatou Vaškovou, advokátkou se sídlem Nádražní 188, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2006, č. j. 30 Ca 218/2004 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2006, č. j. 30 Ca 218/2004 - 46, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 7. 2004, č. j. 312/04/FŘ/130. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Valašském Meziříčí ze dne 11. 9. 2003, č. j. 54097/03/405921/0737, o dodatečném vyměření daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 1999 ve výši 137 390 Kč.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Nejprve tvrdí, že není pravdou, že nepředložil další důkazní prostředky, které by podpořily jeho argumentaci ohledně uskutečnění zdanitelného plnění, a v tomto

směru poukazuje na vzorky vyhotovených reklamních materiálů, předané správci daně dne 3. 2. 2003, a dále na písemné sdělení od provozovatele výstaviště v Českých Budějovicích o tom, že se výstava v předmětném období konala. Dne 31. 3. 2003 stěžovatel předložil správci daně kopii zprostředkovatelské smlouvy s firmou W. Není rovněž pravdou, že ing. A. (obchodní ředitel firmy M. p. K., spol. s r. o.) do protokolu o ústním jednání dne 5. 4. 2004 uvedl, že ohledně výběru dodavatele získali kontakt na stěžovatele od společnosti V., spol. s r. o., když ve skutečnosti řekl, že se pouze „domnívá“, že kontakt vzešel z této firmy, jelikož výběrem informačního systému se zabývali zaměstnanci firmy. Obdobně ředitel firmy V. G. ing. R. do protokolu neuvedl, že dodavatele informačních systémů získali přes inzerát, nýbrž že „pravděpodobně jsme měli inzerát“, což si již nepamatuje. Není ani pravdou, že stěžovatel neuváděl uskutečnění výstavy C. v termínu od 7. do 9. 6. 1999, jelikož toto tvrzení doložil již dne 18. 8. 2003. K vystavení daňového dokladu stěžovatel uvedl, že podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v relevantním znění, se v případě služeb zdanitelné plnění považuje za uskutečnění dnem vystavení daňového dokladu, takže není rozhodné, že daňový doklad byl vystaven ještě před uskutečněním zdanitelného plnění. Není prý ani pravdou, že stěžovatel nedoložil smlouvu o zprostředkování ze dne 27. 2. 1998, když tak učinil již dne 31. 1. 2003. Stěžovatel konečně uvádí, že krajský soud se vůbec nezabýval jeho námitkami obsaženými v odvolání a v žalobě.

Stěžovatel dále nesouhlasí s posouzením rozhodné právní otázky krajským soudem. V podáních doručených krajskému soudu totiž nejsou uvedena nová skutková tvrzení, nýbrž jsou zde toliko opětovně rozporována tvrzení správce daně i žalovaného. Veškerá podání ke krajskému soudu se údajně váží ke skutkovému stavu objektivně existujícímu v době vydání rozhodnutí žalovaného, pouze podání ze dne 17. 1. 2005 se týká skutkové okolnosti pozdější, a to proto, že tento důkaz byl proveden až po vydání tohoto rozhodnutí.

K důkaznímu prostředku – protokolu ze dne 21. 10. 2004 – stěžovatel uvádí, že jej nemohl předložit dříve proto, že tento úkon byl proveden teprve na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2004. Toto rozhodnutí ostatně svědčí i o tom, že byly porušeny zásady daňové kontroly.

Ze všech popsanych důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

III.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v případě vzorků reklamních materiálů se jednalo o výstupy vytištěné z počítače stěžovatele, které neprokazovaly plnění poskytnuté dodavatelem W., spol. s r. o. Originální letáky stěžovatel nepředložil, protože prý byly použity v celém rozsahu. Námitku ohledně prokázání konání výstavy C. označil žalovaný za účelovou, jelikož písemné sdělení provozovatele výstaviště v Č. B. v daňovém řízení předloženo nebylo a teprve v žalobě stěžovatel uvedl, že se jednalo o výstavu v termínu od 7. – 9. 6. 1999. V daném případě se však jedná o uznání zdanitelného plnění podle faktury za zabezpečení obchodně reklamního zastoupení stěžovatele na výstavě v termínu 12. - 15. 5. 1999. Z tvrzení o předložení zprostředkovatelské smlouvy s W. prý není patrné, o jakou smlouvu se jedná, jelikož v daňovém řízení předložil smlouvu ze dne 1. 3. 1999, při ústním jednání dne 2. 3. 2003 sdělil, že si nevzpomíná, co by jako důkaz ještě mohl doložit, a v žalobě zmiňuje smlouvu uzavřenou dne 27. 2. 1998, nicméně takovou smlouvu nepředložil. K úkonům provedeným v rámci dožádání žalovaný uvedl, že jako důkazní prostředek byl použit pouze protokol o ústním jednání obsahující svědeckou výpověď, o jejímž konání byl stěžovatel informován.

Protože žalovaný považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný a vydaný v souladu se zákonem, navrhuje kasační stížnost zamítnout.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V.

Z obsahu správního spisu ke stížnostním námitkám plyne, že stěžovateli byla na základě výsledků daňové kontroly (viz zpráva ze dne 19. 8. 2003, č. j. 53548/02/405930/0150) dodatečně vyměřena DPH za zdaňovací období květen 1999 ve výši 137 390 Kč (dodatečný platební výměr Finančního úřadu ve Valašském Meziříčí č. j. 54097/03/405921/0737). Důvodem tohoto rozhodnutí bylo neuznání nároku na odpočet daně u faktur č. 99FV1027, vystavených dodavatelem W., spol. s r. o., datum uskutečnění plnění 17. 5. 1999, základ daně 224 500 Kč plus 49 390 Kč DPH. Předmětem plnění mělo být zabezpečení obchodně reklamního zastoupení stěžovatele na výstavě C. Č.B. ve dnech 12.-15. 5. 1999. Dále se jednalo o neuznání nároku na odpočet faktury č. 99FV1034, datum uskutečnění plnění 25. 5. 1999, základ daně 400 000 Kč plus 88 000 Kč DPH. Předmětem plnění bylo zprostředkování.

Z obsahu protokolu o výslechu svědka ing. A. z 5. 4. 2004 plyne, že jmenovaný nevyloučil, že pracovníci M. p. K., spol. s r. o. nebyli v kontaktu se stěžovatelem na různých výstavách, že nedošlo k předání reklamních materiálů, a dále sdělil, že uzavřené smlouvy jsou výsledkem marketingové a obchodní politiky.

Obsahem správního spisu je rovněž řada faktur, předložených stěžovatelem, z nichž plyne uskutečnění řady zdanitelných plnění v roce 1999.

V písemném vyjádření (příloha k protokolu ze dne 14. 3. 2002) stěžovatel uvedl, že předmětem plnění u faktury č. 99FV1027 bylo zabezpečení obchodně reklamního zastoupení na výstavě v Českých Budějovicích ve dnech 12.-15. 5. 1999; faktura č. 99FV1034 se týkala zprostředkování dlouhodobé práce v zahraničí pro firmu G. na základě zprostředkovatelské smlouvy z 25. 3. 1999.

Ze smlouvy o spolupráci uzavřené mezi stěžovatelem a zhotovitelem W., spol. s r. o. ze dne 1. 3. 1999 dále plyne, že zhotovitel se zavázal k zajištění propagace stěžovatele na celém území ČR a v zahraničí, a to ke kompletní reklamní a propagační činnosti na výstavních akcích, k další reklamní činnosti dle požadavků objednatele a ke zprostředkování obchodních kontaktů a softwarových zakázek.

Finanční úřad ve Valašském Meziříčí rozhodnutím ze dne 11. 9. 2003, č. j. 54097/03/405921/0737, o dodatečném vyměření daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 1999 stěžovateli doměřil částku ve výši 137 390 Kč.

Žalovaný v odůvodnění citovaného rozhodnutí, kterým zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí, vycházel z výslechu zástupce V.Č. B., a. s., podle něhož poslední výstava C. se konala v roce 1998, a protože v roce 1999 se již nepořádala, nemohlo dojít ani k pronájmu prostor. Dokazováním bylo dále zjištěno, že obchodní kontakty mezi stěžovatelem a

společností V.-G. byly navázány již v roce 1998, takže ke zprostředkování nemohlo dojít na základě smlouvy uzavřené stěžovatelem s W., spol. s r. o. teprve následující rok.

VI.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; podle písm. b) pro vady správního řízení a podle písm. d) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

VIa)

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačním důvodem zakotveným pod písm. d) s. ř. s., jelikož již z povahy věci je zřejmé, že pokud by napadený rozsudek krajského soudu byl skutečně nepřezkoumatelný, musel by být zrušen, a to bez nutnosti zkoumat případné naplnění kasačních důvodů dalších. U nepřezkoumatelného rozhodnutí totiž nelze hodnotit správnost posouzení relevantních právních otázek ani vady správního řízení, nýbrž je nutno takovéto rozhodnutí zrušit a otevřít tím soudu procesní prostor pro vydání rozhodnutí nového, jež nebude zmíněným deficitem postiženo.

Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, zveřejněný pod č. 155 ve svazku č. 35 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (ve správním soudnictví viz ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Uvedená stálá judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze, např. v jeho rozhodnutí ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (zveřejněno v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994 a ve Správním právu č. 2/1994, str. 90) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93, vše www.nssoud.cz). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka

pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

Nejvyšší správní soud se proto, vycházející ze shora předestřených obecnějších úvah (viz také rozsudek sp. zn. 2 Afs 24/2005, in: www.nssoud.cz), zabýval, zda napadený rozsudek krajského soudu obstojí v konfrontaci s uvedenými požadavky. V tomto směru z obsahu žaloby ze dne 13. 9. 2004 zjistil, že stěžovatel uplatnil následující námitky:

- žalovaný nepřihlédl k tomu, že výstavu C. 1999 nepořádalo výstaviště Č. B., leč externí firma C. – C., čemuž odpovídala i vystavená faktura,
- nikdy stěžovatel netvrdil, že byl přímým účastníkem akce s pronájmem výstavní plochy a stánku, nýbrž jednalo se o doprovodnou reklamní akci,
- s firmou W., spol. s r. o. byla smlouva o spolupráci – zprostředkování uzavřena již dne 27. 2. 1998, k čemuž však správce daně nepřihlédl,
- ředitel společnosti V. – G. ing. R. nemohl vědět, že kontakt a zakázku zprostředkovala firma W., neboť ta tak učinila přes jiné kontakty, které jsou součástí její obchodní strategie,
- ohledně použití zdanitelného plnění pro dosažení obratu stěžovatel uvedl, že byly sjednány další zakázky s dlouhodobými partnery i zakázky nové, přičemž z povahy věci nelze z jednotlivé akce určit nového zákazníka,
- správce daně si z nových zákazníků vybral pouze M. p. K., spol. s r. o. a jako svědka jeho statutárního zástupce ing. A.. Ten však zjevně nemůže být informován a pro něj tak okrajové a úzce odborné oblasti, navíc protokol ze dne 5. 4. 2004 je v příkrém rozporu s odůvodněním rozhodnutí žalovaného a ve skutečnosti svědek uvedl, že výběrem informačního systému se zabývali jmenovaní zaměstnanci firmy a že se domnívá, že kontakt vzešel z firmy W., spol. s r. o., která se však zabývá toliko školením a nikoliv informačními systémy. Pokud žalovaný uvedl, že ing. A. nepotvrdil, že jeho firma získala kontakt na stěžovatele od W., spol. s r. o., nemohl tak učinit prostě proto, že se ho na to nikdo nezeptal,
- stěžovatel zpochybnil závěr žalovaného, že z neexistence expozice, stánku a smlouvy s provozovatelem veletrhu plyne nemožnost její prezentace a propagace,
- reklamní akce uskutečněné v roce 1998 a 1999 se pozitivně projevíly v čistém obratu stěžovatele, který se v tomto období zvýšil o 2/3 (1996-97 – 14 mil. Kč, 1998 - 23 mil. Kč, 1999 – 25 mil. Kč), k čemuž nebylo vůbec přihlédnuto, ačkoliv právě z této skutečnosti plyne účinnost reklamní kampaně.

Krajský soud v Brně následně usnesením ze dne 11. 10. 2004, č. j. 30 Ca 218/2004-21, vyzval stěžovatele k doplnění žaloby tak, aby byla uvedena konkrétní ustanovení porušených právních předpisů.

Na to zareagoval stěžovatel podáním ze dne 26. 10. 2004, v němž namítl porušení ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) daňového řádu, které spatřoval ve využití dožádání u jiného finančního úřadu. Dále žalovaný neumožnil stěžovateli seznámit se s důkazními prostředky, uvedenými ve zprávě o daňové kontrole, což představuje porušení ustanovení § 23 odst. 1 daňového řádu. V nesprávném vyhodnocení stěžovatelem předložených důkazních prostředků došlo k porušení § 2 odst. 3 daňového řádu a také § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty („zákon o DPH“). Stěžovatel uvedl rovněž porušení ustanovení § 1 odst. 2, § 2 odst. 1 a 7, § 16 odst. 1 a § 50 daňového řádu. Konkrétně namítl zejména porušení zásad provádění důkazů.

Na obsah predestřené žaloby krajský soud zareagoval pouze jedním odstavcem svého odůvodnění, v němž uvedl, že stěžovatel neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1, 2 zákona o DPH. Za průkazné nelze považovat předložení faktur a smlouvy z 1. 3. 1999 a ani zvýšení čistého obratu. Zástupce společnosti M. p. K., spol. s r. o. uvedl, že do kontaktu se stěžovatelem vstoupil z jiných důvodů a zástupce společnosti V. – G. vznik kontaktu nepotvrdil. Správcem daně bylo zjištěno, že výstava C. se v roce 1999 v Č. B. vůbec nekonala. Pokud stěžovatel namítal, že byli správcem daně vyslýcháni nekompetentní a neinformovaní svědci, bylo na daňovém subjektu (stěžovateli), zatíženém důkazním břemenem, aby navrhl výsledk takových svědků, kteří by dosvědčili jím tvrzené skutečnosti.

K doplnění žaloby ze dne 26. 10. 2004 krajský soud uvedl, že k němu nemohl přihlížet, jelikož v něm obsažená skutková tvrzení a předkládané důkazní prostředky byly uplatněny opožděně (§ 71, § 72 s. ř. s.). Nepřihlédl proto ani k protokolu o ústním jednání ze dne 21. 10. 2004, jelikož soudem prováděné dokazování směřuje ke zjištění skutkového stavu, jaký zde byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, § 77 s. ř. s.).

K otázce vymezení žalobních bodů se již dříve vyjádřil zdejší soud, a to tak (rozsudek sp. zn. 2 Azs 54/2007, in: www.nssoud.cz), že „za žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že žalobce má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto – ve prospěch žalobce extenzivním - výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že by pro žalobce vytvářela překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek pro žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“

Z konfrontace podané žaloby a odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že krajský soud dospěl k závěru o neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění, když stěžovatelem předložené důkazní prostředky (faktury, smlouva) shledal neprůkaznými. Ke shora predestřené žalobní argumentaci stěžovatele se však v podstatě téměř nevyjádřil:

- zcela ponechal stranou tvrzení, že výstavu C. 1999 nepořádalo výstaviště Č.B., leč externí firma C. – C.,
- nezaujal stanovisko k tvrzení, že stěžovatel nebyl přímým účastníkem akce s pronájmem výstavní plochy,
- nereagoval na tvrzení o uzavření smlouvy o spolupráci s W., spol. s r. o.,
- nevyjádřil se k tomu, že si z nových zákazníků správce daně vybral pouze M. p. K., spol. s r. o. a nereagoval na namítané okolnosti výpovědi ing. A.,
- opomenul komentovat tvrzení stěžovatele, že ředitel V.-G. ing. R. nemohl vědět o zprostředkování firmou W.

Lze tak uzavřít, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je natolik nedostačující, jelikož nereaguje na jednotlivé žalobní body, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto muselo být zrušeno.

Formulace i rozsah relevantní části odůvodnění krajského soudu totiž v podstatě svědčí jen o tom, že krajský soud plně přebral závěry žalovaného, aniž však blíže odůvodnil, proč tak učinil. Takovýto postup však - do důsledků vzato - znamená zbytečnost správního soudnictví, jelikož jeho úkolem je kontrola činnosti veřejné správy, což nemůže být naplněno, jestliže se správní soud namísto této skutečné kontroly omezí na převzetí závěrů správních orgánů. Jakkoliv tedy si lze představit, že skutkové a právní závěry správního orgánu mohou být natolik perfektní a přesvědčivé, že jejich bližší rozvádění by bylo zjevně nadbytečné, nemůže takto správní soud postupovat tehdy, pokud jsou žalobou tyto závěry zásadním způsobem zpochybněny. Za takovéto konstelace by totiž došlo k faktické eliminaci soudního přezkumu.

Z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud nemůže přijmout ani právní názor krajského soudu, obsažený v odůvodnění napadeného rozsudku, že „*dodatečné dokládání takovýchto ve správním řízení nepředložených důkazů až před soudem musí soud odmítnout*“. Je totiž třeba od sebe odlišovat dvě skutečnosti: na straně jedné samozřejmě platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K objasnění tohoto skutkového a právního stavu je však rozhodující soud oprávněn zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2). Jakýkoliv jiný výklad, tzn. včetně toho, který použil krajský soud v nyní projednávané věci, totiž popírá smysl tzv. plné jurisdikce ve správním soudnictví.

Lze tak uzavřít, že i v případě přezkumu výsledků daňového řízení byl krajský soud povinen vypořádat se s navrženými důkazními prostředky a posoudit jejich relevanci, nikoliv je paušálně odmítnout. Pokud tak neučinil, zatížil svoje řízení vadou. Jak plyne z ustálené judikatury zdejšího soudu (rozsudek sp. zn. 5 Afs 14/2004, in: č. 618/2005 Sb. NSS), „*ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu.*“

VIb)

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že si je vědom skutečnosti, že rozsudky ze dne 12. 7. 2007, sp. zn. 7 Afs 4/2007 a 7 Afs 5/2007, zamítl rozsudky Krajského soudu v Brně, jimiž byla přezkoumána rozhodnutí finančních orgánů týkající se stejného stěžovatele a stejné daně, vyměřené za jiné zdaňovací období. Rozhodující senát zdejšího soudu proto vážil, zda není dán důvod pro postup podle ustanovení § 17 s. ř. s., tzn. pro přerušení řízení a postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu. Dospěl k závěru, že důvod pro tento postup dán není.

Vycházel z toho, že jedním z vůdčích principů rozhodovací činnosti soudu musí být jednota a předvídatelnost, tj. účastníci řízení mají legitimní právo očekávat, že ve skutkové a právně srovnatelných případech bude soud postupovat myšlenkově konzistentním způsobem. V obou shora citovaných kasačních stížnostech stěžovatel rovněž argumentoval nepřezkoumatelností napadených rozsudků krajského soudu a lze proto tvrdit, že pokud by tato argumentace dopadala na zcela srovnatelné případy, bylo by namíste využít postupu dle citovaného ustanovení s. ř. s. Jak však vyplývá z obsahu obou žalob a následných

rozsudků krajského soudu, vydaných v těchto věcech, jedná se o případy překrývající se pouze do určité míry, jelikož některé žalobní body v těchto žalobách byly zcela odlišné, než je tomu v nyní projednávané věci a některé zde naopak obsaženy nejsou, a také reakce krajského soudu na uplatněné žalobní body je rozdílná. Jakkoliv se tedy jedná o daňová rozhodnutí vydaná na základě stejné daňové kontroly, týkají se všechny tři prezentované případy daňové uznatelnosti rozdílných faktur, vystavených na plnění za jiné období a za jiné akce (konané na jiných místech).

Pokud by za těchto okolností rozhodující 2. senát Nejvyššího správního soudu aktivoval rozšířený senát, šlo by ve skutečnosti nikoliv o sjednocování odlišného právního názoru, pro který je tento postup zákonem předvídan, nýbrž o zpětnou revizi procesního postupu 7. senátu při rozhodování citovaných věcí, k čemuž Nejvyšší správní soud nemá kompetenci.

VII.

Ze shora popsaných důvodů Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně jako nepřezkoumatelný. Tím současně krajskému soudu otevírá procesní prostor pro vydání nového, tentokrát již procesně bezvadného rozhodnutí, v němž se dostačujícím a přesvědčivým způsobem vypořádá se všemi uplatněnými žalobními námitkami a také s navrženými důkazy.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu